

ved landbrugernes leverancer til mejerier og slagterier.

I paragraffens stk. 3 er foreskrevet, at i fakturaer eller afregningsbilag, der indeholder både afgiftspligtige og afgiftsfri leverancer, skal de afgiftspligtige leverancer opføres for sig med særskilt sammentælling. Reglen svarer til praksis under den gældende afgift.

Ifølge bestemmelsen i paragraffens stk. 4, der ikke findes i de tidligere lovforslag, kan der fastsættes regler, hvorefter de almindelige bestemmelser om fakturaernes indhold kan fraviges for transportvirksomheder. Begrundelsen for denne bestemmelse er, at det vil være vanskeligt for postvæsen, jernbaner og rutebiler m. fl. at udstede fakturaer, som indeholder alle de sædvanligt krævede oplysninger. Der skabes nu mulighed for bl. a. at give transportvirksomheder tilladelse til på fragtbreve m. v. at anføre, at afgiften udgør $\frac{1}{11}$ af fragteløbet i stedet for at angive afgiftsbeløbet størrelse.

Den nye bestemmelse åbner endvidere adgang til at lempe faktureringsreglerne for virksomheder, der afsætter varer på Københavns Grøntorv, således at reglerne kan tilpasses de særlige forhold, der her gør sig gældende.

Ifølge stk. 5 omfatter faktureringspligten ikke detailhandlere og andre virksomheder, der overvejende har afsætning til private forbrugere. For almindelige forbrugere vil det være uden betydning, om de får en faktura, hvoraf afgiften fremgår. I de tilfælde, hvor f. eks. en håndværksvirksomhed foretager indkøb af materialer eller driftsmidler i detailhandelen, må køberne dog af hensyn til sin fradragsret for indgående afgift sikre sig, at detailhandleren udsteder faktura med særskilt angivelse af afgiften.

Paragraffens stk. 6 indeholder et forbud mod, at virksomheder, der ikke er registrerede, anfører afgiftsbeløb på deres fakturaer. Bestemmelsen er nødvendigt ikke alene for at forhindre, at sådanne virksomheder med urette opkræver afgift, som ikke afregnes med det offentlige, men også for at forhindre, at registrerede købere hos sådanne virksomheder opnår grundlag for et uberettiget fradrag for indgående afgift. Fradrag ville i disse tilfælde i realiteten betyde godtgørelse af afgiftsbeløb, som ikke var indbetalt til statskassen.

Reglen i stk. 7, der ikke findes i de tidligere lovforslag, påbyder, at det ved prisangivelser for varer og afgiftspligtige ydelser tydeligt skal tilkendes, hvis prisen ikke indbefatter afgiften.

For virksomheder, der sælger engros, kan det være hensigtsmæssigt at anføre priser i prislister

m. v. uden afgift, fordi disse virksomheder ved faktureringen skal anføre afgiften særskilt. For detailhandlere og andre virksomheder, der sælger direkte til forbrugere, vil det derimod være mest praktisk at opgive priserne indbefattet afgift. Da adskillige virksomheder har både engrossalg og detailsalg, vil mange misforståelser vedrørende afgiften kunne undgås ved at foreskrive, at det ved prisangivelser tydeligt skal tilkendegives, såfremt prisen ikke indbefatter afgiften. Køberne vil derved blive sikret mod at blive afkrævet et afgiftsbeløb, som man regnede med var indbefattet i den annoncerede pris.

Til § 20.

Paragraffens stk. 1 indeholder det hovedkrav til de registrerede virksomheders regnskab, at det skal kunne danne grundlag for opgørelsen af afgiftstilsvaret for hver afgiftsperiode og for kontrollen med afgiftens rigtige erlæggelse. For virksomheder, der i forvejen fører regnskab, vil det normalt ikke være nødvendigt at føre særligt afgiftsregnskab, men regnskabet må indrettes på en sådan måde, at de nødvendige oplysninger om afgiftstilsvaret fremgår af regnskabet.

I paragraffens stk. 2 er det nærmere foreskrevet, at regnskabet skal indeholde en særlig konto, hvoraf størrelsen af den indgående og den udgående afgift fremgår. Virksomheder, der benytter betalingsmetoden, kan føre afgiftskontoen ved månedlige posteringer af indgående og udgående afgift. Det er dog en forudsætning, at virksomhedens regnskab føres således, at afgiftsbeløbene direkte kan beregnes på grundlag af konti over de foretagne betalinger af afgiftspligtige køb og salg, d. v. s., at der på de pågældende konti udelukkende føres betalinger vedrørende afsætninger, hvoraf der skal svares afgift, og indkøb, for hvilke afgiften kan medregnes i den indgående afgift. I virksomheder, der benytter leverancemetoden, kan afgiftskontoen tilsvarende føres ved månedlige posteringer, såfremt regnskabet føres på en sådan måde, at afgiftsbeløbene direkte kan beregnes på grundlag af konti over afgiftspligtige køb og salg.

I virksomheder, der fører almindelige forretningsbøger, vil regnskabet i almindelighed kunne anlægges således, at reglerne i stk. 1 og 2 opfyldes. Virksomheder, hvis regnskab ikke opfylder disse regler, skal i henhold til stk. 3 føre et særligt regnskabshæfte. Bestemmelsen er omformuleret redaktionelt i forhold til de tidligere fremsatte forslag.

Paragraffens stk. 4 fastsætter dokumentationsreglerne vedrørende den indgående afgift. Virksomhederne skal kunne dokumentere afgiften ved hjælp af toldkvitteringer eller fakturaer (afreg-